

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-17, в публично при закрити врати заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диляна Господинова

при участието на секретаря Светлана Г. Кръстева
като разгледа докладваното от Диляна Господинова Търговско дело № 20231100901839 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 625 и сл. ТЗ.

Молителят - „Д.И.” ЕООД, твърди, че в негова тежест са възникнали изискуеми публичноправни задължения за заплащане на сума в общ размер от 536 109, 26 лв. Посочва, че не разполага с парични средства и с други бързо ликвидни активи, с които да изплати тези свои задължения. Счита, че с оглед на това е в състояние на неплатежоспособност. Предвид изложеното моли съдът да обяви неплатежоспособността му и да открие производство по несъстоятелност по отношение на него.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да бъде открито производство по несъстоятелност по отношение на търговец следва да бъде доказано настъпване на едно от двете установени в закона основания за това, а именно: 1) че търговецът е неплатежоспособен по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ, или 2) че търговецът е свръхзадължен по смисъла на чл. 742, ал. 1 ТЗ.

Неплатежоспособността представлява обективно икономическо състояние на търговеца, което съгласно дефинитивната норма на чл. 608, ал. 1 ТЗ се изразява в невъзможността му да изпълни свое изискуемо парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска сделка, или изискуемо публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност, или изискуемо задължение по частно държавно вземане, или задължение за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, което не е изпълнено повече от два

месеца. Освен това за да се приеме, че е налице неплатежоспособност, следва да се установи и това, че невъзможността на търговеца да покрие свои изискуеми задължения от вида на посочените, е обективно състояние, т.е. такова, което стои извън волята на задълженото лице и е различна от съзнателното фактическо бездействие на длъжника да изпълни конкретно парично задължение към кредитор, както и че тази невъзможност представлява трайно състояние за търговеца /арг. от чл. 631 ТЗ/. Извод за това дали е налице неплатежоспособност по отношение на даден търговец, с описаните характеристики на това понятие, се прави при изследване на цялостното икономическо състояние на предприятието – длъжник, посредством коефициентите на ликвидност, събираемост и финансова автономност, и след отговор на въпроса дали то притежава достатъчно краткотрайни активи, с които да може да погасява своите краткосрочни, съответно текущи задължения. Приема се, че именно краткотрайните активи, с които разполага едно действащо предприятие, а не дълготрайните такива, са източник на средства за погасяване на краткосрочните, съответно текущите задължения на търговеца, тъй като тези активи участват еднократно в производствения процес и в резултат на това могат за кратък период от време да се преобразуват в парични средства. Ето защо краткотрайните активи са тези, които са от значение при формиране на извода дали дадено предприятие може да посреща своите краткосрочни задължения или не, с оглед на което и от икономическите показатели, които подлежат на изследване, водещи за това да се направи извод дали е налице състояние на неплатежоспособност, са показателите за ликвидност и основно този за обща ликвидност.

С оглед на изложеното и за да отговори на въпроса дали молителят е неплатежоспособен търговец, съдът ще разгледа на първо място въпроса дали по делото е доказано, че в негова тежест са възникнали публичноправните задължения към държавата, които са описани в молбата по чл. 625 ТЗ.

За да се произнесе по това дали в тежест на молителя „Д.И.” ЕООД са възникнали публичноправни задължения, съдът съображава, че по делото от това дружество е съставен и представен опис на задълженията, в който то е направило изрично изявление, с което признава, че в негова тежест са възникнали следните задължения към държавата: - задължение за заплащане на данък добавена стойност за периода от 01.09.2020 г. до 31.03.2021 г. в размер на 476 618, 45 лв., както и лихва за забавено плащане на този данък към момента на сезиране на съда в размер на 143 334, 46 лв.; - задължение за заплащане на корпоративен данък за периода от 30.06.2021 г. до 30.06.2022 г. в размер на 30 876, 83 лв., както и лихва за забавено плащане на този данък в размер на 7 305, 99 лв.; - задължение за заплащане на данък общ доход за периода от месец септември 2020 г. до месец януари 2021 г. в размер на 162, 35 лв., както и лихва за забавено плащане на този данък в размер на 50, 08 лв. Обстоятелството, което се признава от молителя в настоящото производство, е неизгодно за него, тъй като той е длъжник по задълженията, които заявява, че са възникнали в негова тежест и следователно неговото признание има доказателствена стойност, която съдът следва да зачете и да приеме за доказано по делото възникването на описаните задължения в посочения от молителя размер.

По делото са събрани доказателства, от които се установява, че „Д.И.” ЕООД е направил и извънсъдебно изявление, с което е признал, че в негова тежест са възникнали описаните парични задължения към държавата. Това е видно от заключението на изготвената в производството съдебно-икономическа експертиза, в която вещото лице след извършена проверка е направило извод, че задължение за заплащане на данък върху добавената стойност, данък по ЗКПО и данък общ доход са надлежно осчетоводени в счетоводството на молителя към 06.10.2023 г. Отразяването на паричните задължения към държавата в счетоводството на длъжника по тях, е такова действие, което е конклюдентно по своя характер и с което последният е признал факта на тяхното съществуване към 06.10.2023 г., към който момент те не са погасени чрез плащане или чрез друг способ за погасяване на задълженията.

Освен горното, трябва да се посочи, че по делото е представен и ревизионен акт № Р-22221522006754-091-001/ 08.09.2023 г., издаден от началник сектор „Ревизии” в ТД на НАП – София и главен инспектор по приходите при ТД на НАП – София, от който е видно, че в хода на проведено ревизионно производство е установено, че в тежест на молителя е възникнало и задължение за заплащане на корпоративен данък за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. в размер на 26 576, 82 лв., както и лихва за забавено плащане на този данък в размер на 6 257, 07 лв. Съдът приема, че този акт е връчен на задълженото лице преди приключване на устните състезания по делото, т.е. преди 20.12.2023 г., защото е представен от него в процеса в проведеното на 20.12.2023 г. съдебно заседание. Молителят не твърди да е обжалвал ревизионния акт след връчването му пред по горестоящия административен орган или пред съда, като се и позовава на неговото действие в настоящия процес, поради което трябва да се счете, че той е влязъл в сила.

Вземанията на държавата за получаване на данъци представляват по своя характер публични държавни вземания, доколкото са определени като такива с изричната законова разпоредба на чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК. На основание чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК такъв характер имат и вземанията на държавата за получаване на лихви върху неплатените в срок данъци. Тези публичноправни задължения на молителя са пряко свързани с търговската му дейност, тъй като данъкът върху добавената стойност е начислен за облагане на извършени възмездни доставки на стоки и услуги, които са направени във връзка с дейността, която този търговец извършва по занятие, а корпоративният данък е такъв, с който е обложена печалбата на това юридическо лице в резултат на дейността, която то извършва по занятие.

С оглед на изложеното, следва да се заключи, че в производството се доказва, че в тежест на „Д.И.” ЕООД са възникнали публичноправни задължения към държавата за заплащане на данъци и лихви за забава в общ размер на 691 182, 50 лв. към датата на сезиране на съда, както и че тези задължения са свързани с търговската дейност на дружеството-длъжник, поради което те са от вида на тези, посочени в чл. 608, ал. 1, т. 2 ТЗ и възможността за тяхното изпълнение от търговеца е релевантна при изследване на въпроса дали той е неплатежоспособен.

Съдът приема и това, че посочените публичноправни задължения са изискуеми към

датата на сезиране на съда – 06.10.2023 г., тъй като към този момент е настъпил падежът на всички задължения, който се определя от датата, на която изтича срокът за тяхното доброволно плащане, определен в съответните данъчни закони – чл. 93 ЗКПО, чл. 89, ал. 2 вр. чл. 125, ал. 5 ЗДДС и чл. 65 ЗДДФЛ.

След като в производството се доказва, че в тежест на „Д.И.” ЕООД са възникнали публичноправни задължения към държавата, свързани с търговската му дейност, които са изискуеми, то се налага изводът, че е налице първата от посочените предпоставки, при която е предвидено, че един търговец е неплатежоспособен съгласно чл. 608, ал. 1, т. 2 ТЗ.

На следващо място, съдът трябва да се произнесе и по въпроса, дали молителят притежава активи, с които да заплати както тези свои публични задължения, а така също и всички краткосрочни, съответно текущи задължения, възникнали в негова тежест, като съобрази събраните в производството доказателства, установяващи финансово-икономическото състояние на длъжника, които в случая са представените по делото и обявените в търговския регистър годишни финасови отчети, както и заключението на изготвената съдебно-икономическа експертиза /СИЕ/, която съдържа пълен анализ на проверената счетоводна документация.

Както беше посочено в настоящото изложение, от значение при формиране на извода дали едно предприятие може да посреща своите краткосрочни задължения или не, е какъв е размерът на краткотрайните му активи, които се приема, че са източник на средства за погасяване на краткосрочните, съответно текущите задължения на търговеца.

От изводите на вещото лице, изготвило приетата по делото СИЕ, се установява, че към 31.12.2020 г. балансовата стойност на всички притежавани от молителя краткотрайни активи е 1 635 000 лв., а към 31.12.2021 г. тази стойност възлиза на 2 856 000 лв. В производството не се твърди и не са представени доказателства за това, че към посочените моменти „Д.И.” ЕООД е притежавало и други бързо ликвидни активи, които да не са надлежно осчетоводени, нито пък такива, от които да се установява, че някаква част от осчетоводените като краткотрайни активи не са реално реализуеми, т.е. че краткосрочните вземания, на които търговецът е титуляр, не могат да бъдат преобразувани в парични средства чрез събирането им от длъжниците. Ето защо и при анализ на финансовото състояние на молителя към 31.12.2020 г. и към 31.12.2021 г. трябва да се вземе предвид балансовата стойността на всички краткотрайни активи, които той притежава, съгласно записванията във финансовите му отчети, без да се извършва корекция на тази стойност.

Вещото лице е констатирало, че към 31.12.2020 г. и към 31.12.2021 г. „Д.И.” ЕООД е имал осчетоводени краткосрочни задължения, както следва: към 31.12.2020 г. в размер на 1 373 000 лв., а към 31.12.2021 г. в размер на 2 570 000 лв. Съдът счита, че в счетоводството на този търговец към 31.12.2021 г. не е надлежно осчетоводено като краткосрочно публичноправното задължение, което е възникнало в негова тежест за заплащане на корпоративен данък за 2020 г. в размер на 26 576, 82 лв., защото то не е декларирано от този правен субект пред данъчната администрация до 31.12.2021 г., а се доказва, че неговото съществуване е установено в по-късен момент в проведено ревизионно производство – чак

на 08.09.2023 г., на която дата е издаден ревизионен акт за това. Съгласно чл. 93, ал. 1 ЗКПО падежът на това задължение е 30.06.2021 г., което означава, че към 31.12.2021 г. то има характер на краткосрочно задължение и неговият размер трябва също да се вземе предвид при анализа на финансовото състояние на „Д.И.” ЕООД към тази дата. Това означава, че размерът на краткосрочните задължения на този търговец към 31.12.2021 г. е 2 596 576, 82 лв., която сума представлява сбор от балансовата стойност на осчетоводените краткосрочни задължения от 2 570 000 лв. и стойността на неосчетоводеното задължение за заплащане на корпоративен данък от 26 576, 82 лв.

При съпоставяне на стойностите на краткосрочните задължения на молителя към края на финансовите 2020 г. и 2021 г. съответно от 1 373 000 лв. и от 2 596 576, 82 лв. със стойностите на краткотрайните му активи към същите тези моменти съответно от 1 635 000 лв. и от 2 856 000 лв. е видно, че тези на наличните краткотрайни активи са по-големи от тези на краткосрочните задължения. Това означава, че към посочените дати търговецът е притежавал достатъчно активи, с които да може да заплати всички свои краткосрочни съответно текущи задължения, което е намерило отражение и в стойността на показателя за обща ликвидност, който е над референтната стойност от 1 – от 1, 1908 към 31.12.2020 г. и от 1, 0999 към 31.12.2021 г. Следователно към края на 2020 г. и 2021 г. „Д.И.” ЕООД не е бил в състояние на неплатежоспособност.

В заключението на изготвената СИЕ е направен извод, че към края на следващия отчетен период, който е 31.12.2022 г., балансовата стойност на всички краткотрайни активи, които молителят притежава, е намаляла многократно спрямо предходния отчетен период, като вече възлиза на сумата от само 8 000 лв., представляваща стойността на наличните парични средства. Към тази дата съгласно записванията в отчета търговското дружество вече не е титуляр на никакви краткосрочни вземания, на които през предходния период е бил носител и които са били в значителен размер, като не е ясно защо те вече не са осчетоводени като актив – дали защото са събрани, или защото са отписани и каква е причината за това. Към 31.12.2022 г. притежаваните от търговеца парични средства са намалели значително спрямо тези от предходния отчетен период, като от 32 000 лв. са станали 8 000 лв. По делото не са представени доказателства, от които да може да се заключи, че молителят е придобил и други краткотрайни активи към посочената дата, които да не са осчетоводени. Ето защо съдът намира, че при изследването на финансовото състояние на молителя към 31.12.2022 г. трябва да се вземе балансовата стойността на всички краткотрайни активи, които той притежава, съгласно записванията във финансовия му отчет, без да се извършва корекция на тази стойност.

Вещото лице е посочило, че съгласно данните в годишния финансов отчет на „Д.И.” ЕООД към 31.12.2022 г. това дружество е имало възникнали в негова тежест краткосрочни задължения в размер на 849 000 лв., към които трябва да се прибави и неосчетоводеното задължение за заплащане на корпоративен данък за 2020 г. в размер на 26 576, 82 лв., което е установено по-късно с ревизионен акт № Р-22221522006754-091-001/ 08.09.2023 г. Следователно размерът на възникналите в тежест на молителя краткосрочни задължения

към 31.12.2022 г. е 875 576, 82 лв. При съпоставяне на тази стойност със стойността на краткотрайните му активи, която е в много по-нисък размер от 8 000 лв., се налага изводът, че към 31.12.2022 г. „Д.И.” ЕООД вече не е притежавало достатъчно ликвидно имущество, с което да покрие възникналите в негова тежест краткосрочни съответно текущи задължения към всички свои кредитори и е във влошено финансово - икономическо състояние. Това намира отражение и в стойността на показателя за обща ликвидност, която към този момент вече е много под референтната такава от 1 – стойността на този показател е 0, 0091.

От заключението на извършената в производството СИЕ се установява, че към края на следващия отчетен период, приключващ на 06.10.2023 г., балансовата стойност на притежаваните от молителя парични средства също е в размер на 8 000 лв., която представлява налични парични средства. Вещото лице е направило извод, че към тази дата възникналите в тежест на този търговец осчетоводени краткосрочни задължения са с балансова стойност от 849 000 лв., която включва осчетоводени публичноправни задължения с настъпил падеж в размер на 536 000 лв. и осчетоводени задължения към доставчици в размер на 313 000 лв., които също са с настъпил към 06.10.2023 г. падеж и следователно имат характер на краткосрочни. Към тази стойност трябва да се добави и стойността на неосчетоводеното задължение за заплащане на корпоративен данък за 2020 г. в размер на 26 576, 82 лв., което е установено по-късно с ревизионен акт № Р-22221522006754-091-001/ 08.09.2023 г., както и стойността на установената с този ревизионен акт лихва върху неплатения в срок данък в размер на 6 257, 07 лв. Следователно размерът на възникналите в тежест на „Д.И.” ЕООД към 06.10.2023 г. краткосрочни задължения възлиза на сумата от 881 833, 89 лв. При съпоставяне на тази стойност със стойността на краткотрайните му активи от 8 000 лв. е видно, че към 06.10.2023 г. молителят също не е притежавал достатъчно ликвидно имущество, с което да покрие възникналите в негова тежест краткосрочни съответно текущи задължения към всички свои кредитори и е във влошено финансово - икономическо състояние, което се е задълбочило още повече спрямо предходния период. Това намира отражение и в стойността на показателя за обща ликвидност, която към този момент отново е много под референтната такава от 1 – стойността на този показател е 0, 0090.

След като молителят не притежава достатъчно краткотрайни активи, с които да погаси всички възникнали в негова тежест краткосрочни задължения, то съдът намира, че именно това е причината той да не изпълнява последните, в които се включват и изискуемите такива, които има към държавата, тъй като е очевидно, че дори и да е имал воля да ги погаси, обективно не е притежавал средства, с които да стори това. Ето защо и така установената невъзможност на търговеца да изпълнява своите изискуеми задължения за периода от 31.12.2022 г. до 06.10.2023 г. е обективно състояние, което стои извън неговата воля, като липсата на плащане не се дължи на съзнателното нежеланието на този субект да направи това.

Доколкото състоянието на неспособност на молителя да изпълни всички свои краткосрочни задължения продължава и към момента, като в производството не са

представени доказателства, че след 06.10.2023 г. до края на устните състезания пред настоящата съдебна инстанция дружеството е придобило някакви бързо ликвидни активи или е намалило своите краткосрочни задължения, с което да е подобрило финансовото си състояние, следва да се приеме, че то е и трайно. Това означава, че по делото се доказва осъществяването на всички предпоставки, при които се приема, че един търговец е неплатежоспособен по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ и чл. 631 ТЗ, поради което и по отношение на „Д.И.” ЕООД трябва да се открие производство по несъстоятелност на посоченото основание.

Предвид направения извод за наличие на състояние на неплатежоспособност на молителя, съдът следва да определи и началната й дата.

В тази връзка на първо място следва да бъде съобразено, че по въпроса за начина на определяне на началната дата на неплатежоспособността в производство по несъстоятелност е създадена задължителна практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК, в която е прието, че това е най-ранният момент на проявление на трайната обективна невъзможност на длъжника да погасява изискуемите си парични задължения към кредиторите по чл. 608, ал. 1 ТЗ с наличните си краткотрайни активи, която се определя с оглед на неговото цялостно икономическо състояние. В постановените от ВКС решения се приема и това, че при определяне на началната дата на неплатежоспособността от значение е моментът, в който се установява, че длъжникът е преустановил изпълнението на свои изискуеми парични задължения към всички кредитори, а не към един отделен такъв. В този смисъл са следните решения на ВКС - Решение № 220/ 07.02.2018 г., постановено по т. д. № 758/2017 г. по описа на ВКС, I т.о., Решение № 202/ 10.01.2014 г., постановено по т. д. № 1453/2013 г. по описа на ВКС, II т.о., Решение № 80/ 08.10.2015 г., постановено по т. д. № 1565/ 2014 г. по описа на ВКС, I т.о. Следователно, за да се определи началната дата на неплатежоспособността на „Д.И.” ЕООД, следва да се определи кой е първият момент, в който са налице както значими по размер изискуеми задължения на това юридическо лице към неговите кредитори, така и влошено икономическо състояние на последното, изразяващо се в обективна невъзможност на неговото предприятие да поеме краткосрочните задължения с наличните краткотрайни активи, а също така и наличие на причинна връзка между тези две обстоятелства, т.е. спиране на плащанията към всички кредитори да е в резултат на обективната невъзможност на длъжника да стори това.

От представените по делото доказателства се установява, че молителят има изискуеми публичноправни задължения към държавата за заплащане на данъци и лихви още от 14.10.2020 г., когато е настъпил падежът на най-старото неплатено задължение за заплащане на данък върху добавената стойност, което е това за месец 09.2020 г. съгласно чл. 89, ал. 2 вр. чл. 125, ал. 5 ЗДДС. Към 31.12.2022 г. неплатените и изискуеми публичноправни задължения на търговеца вече са на значителна стойност от 691 182, 50 лв., поради което трябва да се приеме, че възможността му да ги погаси е определяща за извода за цялостното му финансово състояние и съответно за това дали той може да посреща всички свои краткосрочни задължения.

Същевременно, в производството се доказва, че към 31.12.2022 г. „Д.И.” ЕООД вече не е притежавало и достатъчно краткотрайни активи, с които да заплаща всички свои текущи и краткосрочни задължения, което е видно и от показателя за обща ликвидност, който към тази дата е на стойност под референтната такава, като през следващия отчетен период този показател не отбелязва никаква тенденция към завишаване и достигане на необходимите за ликвидността на предприятието препоръчителни стойности, а напротив – стойността се запазва много по-ниска от референтната. Ето защо и 31.12.2022 г. следва да се приеме за най-ранния момент, към който по делото се установява със сигурност, че молителят има както изискуеми задължения към кредитори в значителен размер, така и не притежава достатъчно краткотрайни активи, с които да погаси всички свои краткосрочни задължения, т.е. е във влошено финансово състояние. Следователно това е датата, която трябва да бъде определена като начална на неплатежоспособността на „Д.И.” ЕООД. От представените по делото доказателства не може да се посочи по-ранна дата през 2022 г. за начална на неплатежоспособността, защото липсват данни точно в кой момент в периода 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г. молителят се е разпоредил с притежавани от него краткотрайни активи, които към 31.12.2021 г. са били на значителна стойност, и вече е нямал достатъчно такива, с които да погаси краткосрочните си задължения.

Предвид всичко изложено, следва да се заключи, че по делото се доказва, че дружеството „Д.И.” ЕООД е неплатежоспособен търговец и по отношение на него са налице предпоставките за откриване на производство по несъстоятелност на това основание.

На следващо място, при произнасяне по молбата за откриване на производство по несъстоятелност съдът съображава и това, че по делото се установява, че към момента молителят не разполага с достатъчно парични средства, с които да може да се разпорежда свободно и с които да бъдат покрити началните разноските в производството по несъстоятелност. Следователно в случая е налице хипотезата на чл. 629б ТЗ, с оглед на което и с определение, постановено на 13.12.2023 г., съдът е определил сумата от 8 000 лева, която е необходима за покриване на началните разноски в производство по несъстоятелност за периода от неговото откриване до започване на осребряването, и е дал възможност на всички заинтересовани лица, включително на кредиторите на „Д.И.” ЕООД в десетдневен срок от обявяване на определението в търговския регистър да привнесат по сметка на Софийски градски съд посочената сума или в същия срок да представят доказателства за това, че дружеството-длъжник има достатъчно имущество, което да обезпечи разноските по несъстоятелността. С определението са указани изрично и последиците от непредставяне на доказателства и невнасяне на така определената сума. Това определение на съда по чл. 629б ТЗ е обявено в търговския регистър на 13.12.2023 г., от която дата то се счита съобщено на заинтересованите лица и от която тече десетдневният срок за привнасяне на определената от съда сума за покриване на началните разноски за провеждане на производството по несъстоятелност. Той изтича на 28.12.2023 г. при съображаване, че 23.12.2023 г. е неработен ден, като до тази дата по делото от нито един правен субект не са представени доказателства за внасяне на определената сума по сметка на СГС или такива, удостоверяващи, че

длъжникът притежава имущество, от което да могат да се покрият разноските за производството.

Съдът счита, че в разглежданата хипотеза не може да се приложи реда по чл. 639б ТЗ за извършване на продажба на имущество от масата на несъстоятелността с цел да се набавят средства за покриване на разноските за провеждане на производството по несъстоятелност на молителя. При тълкуване на разпоредбата на чл. 639б, ал. 3 вр. ал. 1 ТЗ се налага изводът, че в закона е предвидена възможност за извършване на предварителна продажба на имущество от масата на несъстоятелността преди да е постановено осребряване и свикано събрание на кредиторите с дневен ред по чл. 677, ал. 1, т. 8 ТЗ, чиято цел е да бъдат набавени средства за издръжката на производството по несъстоятелност, което е открито по отношение на длъжника. Тази продажба се осъществява от синдика чрез пряко договаряне, а не чрез регламентираните в ТЗ способности за осребряване на имущество от масата на несъстоятелността, които са чрез публични продажби на това имущество. С оглед на уредения специфичен ред, по който се извършва предварителната продажба на имущество, и целта, която се преследва с нея, съдът намира, че тя е допустима само ако дружеството, по отношение на което се открива производство по несъстоятелност, има както имущество, което може да бъде продадено бързо от синдика и от което ще се получат достатъчно средства за издръжката на производството по несъстоятелност до момента на започване на същинското осребряване, но също така и друго имущество, което след получаване на средства за изплащането на разходи за провеждане на производството по несъстоятелност, да бъде осребрено по предвидения в ТЗ ред за това. Ако търговецът притежава само една вещ, без значение дали е движима или недвижима, няма как тя да бъде продадена по реда на чл. 639б, ал. 3 ТЗ, защото така би се заобиколил изцяло реда за осребряване имуществото на несъстоятелния длъжник чрез провеждане на публични продани и няма да има останало имущество за осребряване след като неговото започване бъде постановено от съда, което не е целта на уредената в цитираната норма възможност за предварителна продажба. Редът по чл. 639б, ал. 3 ТЗ не е приложим и тогава, когато длъжникът не притежава такова имущество, срещу което може да се получи покупна цена в такъв размер, който е достатъчен да покрие разноските, които се очаква, че ще бъдат направени в производството по несъстоятелност до започване на осребряването, защото неговата предварителна продажба не би могла да изпълни целта си. В случая от събраните по делото доказателства се установява, че длъжникът „Д.И.” ЕООД притежава само един недвижим имот, представляващ поземлен имот в с. Сребърна, и никакво друго имущество, поради което и продажбата на тази единствена вещ по реда на чл. 639б, ал. 3 ТЗ е недопустима, защото по този начин ще се заобиколи изцяло предвидения в ТЗ ред за осребряване на активите от масата на несъстоятелността.

Предвид неприложимостта на чл. 639б, ал. 3 ТЗ и липсата на представени доказателства за предплатени от заинтересованите лица разноски в предоставения от съда по реда на чл. 629б ТЗ срок, следва да се приеме, че в случая са налице предпоставките на чл. 632, ал. 1 ТЗ и съдът трябва да постанови решение със съдържанието, определено в тази

норма, с което освен да обяви длъжникът в несъстоятелност, да определи началната й дата и да открие производство по несъстоятелност по отношение на него, той следва също така и да постанови прекратяване на дейността на предприятието на длъжника, да го обяви в несъстоятелност и да спре производството по делото.

С оглед на това, че производството е образувано по молба на длъжник, то на основание чл. 620, ал. 1 ТЗ дължимата държавна такса за откриване на производството по несъстоятелност в размер на 250 лв. не е събрана предварително. Ето защо и съдът с настоящото решение следва да осъди „Д.И.” ЕООД да я заплати по сметка на СГС, като съгласно чл. 620, ал. 1, изр. 2 ТЗ тя трябва да се събере от масата на несъстоятелността при разпределението на имуществото.

Така мотивиран Софийски градски съд

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НЕПЛАТЕЖОСПОСОБНОСТТА на „Д.И.” ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „*****,

ОПРЕДЕЛЯ НАЧАЛНА ДАТА на неплатежоспособността **31.12.2022 г.**

ОТКРИВА ПРОИЗВОДСТВО ПО НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ по отношение на „Д.И.” ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „*****,

ПОСТАНОВЯВА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ДЕЙНОСТТА НА ПРЕДПРИЯТИЕТО на „Д.И.” ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „*****,

ОБЯВЯВА В НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ „Д.И.” ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „*****,

СПИРА производството по т.д. № 1839/2023 г. по описа на СГС, ТО, VI-17 състав.

УКАЗВА на кредиторите на „Д.И.” ЕООД и на длъжника, че спряното производство по несъстоятелност може да бъде възобновено по тяхно искане в едногодишен срок от вписване на настоящото решение в търговския регистър при Агенция по вписванията, при условие, че се удостовери, че е налице достатъчно имущество или бъде внесена определената от съда по реда на чл. 629б ТЗ сума за покриване на началните разноси за провеждане на производството по несъстоятелност, която е в размер на 8 000 лв.

ОСЪЖДА „Д.И.” ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „*****, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на **Софийски градски съд** сума в размер на **250 лв. /двеста и петдесет лева/**, представляваща държавна такса, дължима по молбата за откриване на производство по несъстоятелност, подадена от длъжника, която на основание чл. 620, ал. 1, изр. 2 ТЗ следва да се събере от масата на несъстоятелността при

разпределението на имуществото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в 7-дневен срок от вписването му в търговския регистър при Агенция по вписванията.

Препис от решението да се изпрати на Агенция по вписванията за извършване на вписването му на основание чл. 622 ТЗ.

Решението да бъде вписано във водената по реда на чл. 634в, ал. 1 ТЗ книга.

Съдия при Софийски градски съд: _____